

Comentariul operei Pseudo-kynegeticos scrisa de Alexandru Odobescu - a treia parte

Pseudo-kinegeticos contine, de asemenea, si descrieri de natura dintre care cea mai izbutita este descrierea Baraganului, pagina antologica in realizarea careia Odobescu pune o arta inimitabila. In descrierea Baraganului, Odobescu se releva dupa expresia lui G. Calinescu, ca un "peisagist al imensitatii prafos-melancolice".

Nimeni n-a creat mai bine ca Odobescu, in literatura noastra impresia de imensitate si solemnitate, de maretie salbatica provocatoare de melancolie si tristete sfasietoare a spatiului nemarginit al stepei Baraganului. Odobescu realizeaza acest tablou unic, in literatura romana cu o mare economie de mijloace artistice si dupa o tehnica impresionista.

Spre deosebire de Alecsandri, la care peisajul apare mai mult ca un decor, la Odobescu, la fel ca in tablourile impresionistilor, peisajul devine o "stare de suflet". Imaginile vizuale si auditive se impletesc in acest tablou magnific, pe care apar numai cateva pete de culoare. Descrierea Baraganului, cu farmecul sau aparte si cu fenomenul specific al iluziei optice, al mirajului, denumit in limbaj popular "fata morgana", cu comunitatile "tamadaienilor", ale vestitilor vanatori de dropii, care merg, in carutele lor, cu coviltir de rogojina sa prinda miraculoasa pasare a Baraganului, vanat rar, cel mai pretios, al acestor locuri, este inegalabila in literatura noastra.

Aceasta descriere memorabila n-a ramas fara urmasi. Ecourile ei le intalnim, mai tarziu, la Sadoveanu (Ostrovul lupilor) si in literatura contemporana la scriitorii care au incercat sa configureze o mitologie a Baraganului (Stefan Banulescu, Fanus Neagu).

Prin distinctia si eleganta frazei, Odobescu a trecut multa vreme drept cel mai mare "stilist" al nostru, iar proza sa a fost considerata drept "punctul culminant al artei romanesti de a scrie", asa cum remarca Tudor Vianu, in Arta prozatorilor romani. Aceasta binemeritata reputatie a fost clatinata de abia in perioada interbelica, o data cu aparitia unor incomparabili stilisti, ca M. Sadoveanu, Mateiu I. Caragiale si T. Arghezi, care l-au depasit, prin virtuositate, rafinament si subtilitate. Reputatia de "stilist" a lui Odobescu se bazeaza pe maiestria cu care scriitorul stie sa conduca frazele si pe un innascut simt muzical al cuvintului si al ritmului interior.

Perioadele ample, bogate, cadentate, savant orchestrate, desfasurate dupa un ritm lent si invaluitor, mergand pana la constructii sintactice arborescente, cu multe propozitii secundare, intercalate, constituie punctul-forde al artei lui Odobescu. Tudor Vianu impartea aceste perioade in doua mari categorii: binare (cu doua propozitii principale) si ternare (cu trei propozitii principale), in care prepozitiile secundare cresc, arborescent, pe trunchiul propozitiilor principale. Stilul odobescian se intemeiaza pe "cadenta" si "numar", categorii supralicite de retorica traditionala. Acest stil s-a impus, in literatura noastra pana la distorsiunile sintactice si dislocarile topice ale lui Arghezi, care inaugureaza retorica moderna.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

Autorul lui Pseudo-kinegeticos respecta canoanele clasice si se inscrie pe linia unui clasicism academic. Odobescu ilustreaza cel mai bine, la noi, dintre toti scriitorii, "conventia stilistica academizanta", dupa expresia, exacta a aceluiasi Tudor Vianu.

Al. Odobescu ramane, in literatura noastra parintele eseului literar-artistic, iar capodopera sa, Pseudo-kinegeticos, un model, nedepasit pana astazi, al genului.